

[Tesdaupf.]

jeg siger, at dette efter min mening er det væsentligste i lovforslaget, så er det, fordi man derved fastslår husets, ikke brugerens ret eller forpligtelse som det afgørende for disse bestemmelser.

Med hensyn til § 2 finder jeg det ret naturligt, at brugeren, som det fremgår af lovforslaget, senest 3 måneder før brugsperiodens udløb får lejlighed til at tage stilling til spørgsmålet om benyttelse af forkøbsretten.

Jeg kan på mit partis vegne tilsige hurtig og velvillig behandling af de tillægsbestemmelser, som er det, dette lovforslag drejer sig om.

Aage Føgh: Det foreliggende lille lovforslag er et udmærket bevis på, at den gældende lov om brug af huse på landet eller legehuse er en særdeles dårlig lov. Den er så uklar i sine bestemmelser, så det er nødvendigt at gennemføre disse ændringer, til trods for at der sidder en kommission, der har til opgave at udarbejde en helt ny lov eller, hvad vi håber på, lægge forholdene sådan tilrette, at legehuse kan helt gå ind under den almindelige lovgivning om landbrugsejendomme.

Jeg skal ikke referere lovforslagets bestemmelser — det er gjort af de foregående talere —, men jeg vil knytte et par bemærkninger til nogle af bestemmelserne i det.

Der er først den bestemmelse, at legehuse, brugene, nu bliver fredede til 1955, medmindre der allerede har fundet en opsigelse sted og ejeren inden den 15. december har lejet brugt ud til en ny lejer. Det var måske rimeligt, om denne dato, 15. december, blev ændret til den dato, da loven færdigbehandles på rigsdagen. Jeg kan i og for sig ikke se, at der er nogen grund til, at ejeren skal have de dage til rådighed til at skaffe sig ny lejer, når dog tanken fra rigsdagens og kommissionens side er, at samtlige legehuse skulle have sikkerhed for lejemålet indtil 1955.

Den anden bemærkning, jeg har at gøre, er til § 2 om forkøbsretten. Efter § 2, som den nu udformes, skal ejeren inden 1. januar have præsenteret lejereren for et købstilbud. I den gældende lov står der som bekendt ikke noget som helst om, hvornår det skal ske, og der vil altså i hvert tilfælde teoretisk ikke være noget i vejen for, at han venter med at præsentere købstilbudet for en køber indtil 31. marts. Nu fremskyndes det meget rimeligt til 1. januar, men der er her et problem, som vil rejse sig, hvis ejeren møder med en stråmand som køber. Hvad

vil der så ske? Jeg har været ude for et bestemt eksempel med en legehusemand, der har lejet siden 1915 og altså nu har haft brugt i 35 år; han har medvirket til ombygning af hele ejendommen. Han er nu blevet sagt op til 1. april, men indtil i dag har det ikke været muligt for ham at få at vide, hvad ejendommen skulle koste, og der er ikke noget, der tyder på, at han kunne vente at få det at vide før måske til 1. april. Nu kommer loven her og sætter skellet til 1. januar, og det er da mit spørgsmål til den højtærede minister: Hvordan tænker man sig at denne forkøbsret skal praktiseres? Må det være sådan, hvad jeg vil anse for det rigtige, at ejeren pr. 1. januar må møde med en køber, der både vil købe og betale huset med rigtige menneskepenge, og må det være sådan, at på grundlag af det tilbud afgør lejereren så i løbet af 14 dage, om han vil købe? Hvad ville der ske, hvis det efter de 14 dage viste sig, at det var en stråmand, der havde købt ejendommen? Man kunne tænke sig, det kunne komme til at foreligge. Jeg synes, det var vigtigt og af betydning for de folk, der sidder med ejendommene derude, om de fik det at vide.

Forøvrigt vil jeg gerne føje til, at såvidt jeg kan se, er hele dette problem med salg af disse legehuse, om lejerens overtagelse og navnlig lejerens godtgørelse for alle de forbedringer, han har tilført ejendommen — som i det nævnte tilfælde i løbet af de sidste 35 år —, ganske overordentlig vanskeligt at omsætte i praksis, og derfor var det i høj grad ønskeligt, om man kom væk fra denne lovgivning i det hele taget. Det er også kommissionens opgave at nå dertil, og jeg skal slutte med at sige, at de forslag, der her er fremme, vil vi selvfølgelig støtte, men samtidig vil vi udtale håbet om, at den kommission, der sidder, må — for at sige det lidt mildt — få lidt stærkere gang i arbejdet, så vi i løbet af en overskuelig tid kan nå dertil, at institutionen legehuse ikke findes i Danmark mere, men at de er inddraget under den almindelige lov om landbrugs-ejendomme.

Niels Kr. Nielsen: Jeg vil gerne understøtte den henvendelse, der er sket fra De danske Husmandsforeninger om, at de legehusemænd, der har indgået deres kontrakter efter 1. april 1927, får den samme ret som dem, der har indgået deres kontrakter forud for den nævnte dato, til at få deres brugsforhold forlænget indtil 1. april 1955. Jeg forventer, at den af landbrugsministeriet nedsatte kommission gennem sit arbejde får skabt et mere varigt grundlag for de ejen-